

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Mediolanēsi Cōcilio, et Athanasii fuga. Capvt VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

omnium Athanasium insimularunt: qui præ nimio odio, quod aduersus eum conceperant, neque dum Constanti vita suppeteret, neque dum Constantius illum beneuolentia complecti simularet, similitatem in eum exercere desierunt: sed Narcissus Cilix, Theodorus Thrax, Eugenius Nicensis, Patrophilus Scytopolitanus, Menophantus Ephesus, & alij episcopi numero circiter triginta Antiochia in vnum cōgregati, alijs omnibus scripsere episcopis illum cōtra ecclesiae leges Alexandriam reuertisse, & nō cōcilij sententia, sed contentione eorū, qui eiusdem erant cū eo opinionis, culpæ expertē declaratū esse: & propterea iusserūt, vt neq; cū eo cōmunicarēt, neq; ad eum scriberent, sed cū Georgio, quē ipsi episcopū ordinauerāt. Verū Athanasius ista crimina pro nihilo tum putauit: quippe qui res multō grauiores esset postea subiturus. Nam simul vt interijt Magnētius, Constantius, qui solus iā imperio Romano potitus est eō omne suū studiū cōtulit, vt episcopos occideret, ad eorū opinioni consentiendum, qui filiū patri consubstantialē esse denegarent, induceret. At verō istud primō non aperta vi efficere, sed eis duntaxat persuadere conatus est, vt rebus contra Athanasium ab episcopis orientis iudicatis suffragarentur. Nam sic cogitabat, si Athanasius cōmuni omnium sententia è medio remoueretur, se res ad religionē pertinētes facilē ex sentētia cōfecturū.

De Mediolanēsi Cōcilio, et Athanasii fuga.

CAPVT VIII.

CONCILIO igitur impulsu imperatoris Cōstantij Mediolani cōuocato, ex Oriente pauci episcopi illō aduertarunt, propterea quōd alij morbo, vt est verisimile, pediti, alij itineris longitudine deteriti, eo accedere recusabant. At episcorū occidentis ibi congregati sunt trecētū & amplius. Cū autē episcopi orientis postularēt, vt Athanasius cōdēnaretur, atq; adeo oīno pellereēt Alexandria, alij quidē vel metu, vel fraude, vel ignoratiōe rerū gestarū inducti, assenserunt: soli autē Dionysius episcopus Albæ, quæ est vrbs primaria Italiae, & Eusebius Vercellorū, quod est oppidū Ligurię episcopus, & Paulin⁹ episcopus Treueris, & Rhodanus, & Lucifer cōtra vociferati sunt, testatūq; nō oportere

SOZOMENI HISTOR.

oportere Athanasium tam temere condemnare. Nam si illud fieret, malum non eo in loco acquieturum, sed ad insidias decretis recte vereque de Deo sancitis struendas, & ad fidem concilii Niceni euertendam progressurum: atque ad has res perficiendas tum imperatorem, tum Arianos, omni cura & cogitatione incumbere. Atque isti, quia tam liberè in concilio locuti sint, addicebantur exilio, & Hilarius unum. Causam autem concilii Mediolani cogendi, quam ipsi memorarant, veram fuisse euentus rerum comprobauit. Nam haud ita diu post, concilium Arimini, & alterum Seleucia conuocatum est: quod utrumque res nouas moliri contra decreta concilii Niceni aggressum est, quemadmodum mox demonstrabo. Athanasius uero, quoniam persuasum habebat sibi in palatio imperatoris paratas insidias, ipse neque ad imperatorem venire ausus est, neque in rem suam esse existimauit. Itaque quinque episcopis Aegypti ad eam rem delectis (ex quorum numero fuit Serapion Thmuetensis, uir tum uitae institutione sanctissimus, tum oratione disertus) eos ad imperatorem iam tum in ea imperii parte, quae ad solem occidentem spectat, aetatem degentem mittit. Quibus cum unum mittit quoque tres suae ecclesiae presbyteros, qui tum imperatoris gratiam sibi reconcilient, tum ad calumnias aduersariorum, si opus sit, respondeant, tum denique alias res obeant, quas ecclesiae & ipsi commodissimas fore animaduertent. Non multo autem post, quam illi Alexandria soluissent, recepit imperatoris literas, quae eum ad aulam uocabant. Qua re & ipse Athanasius, & populus ecclesiae grauiter conturbati sunt, & anticipi cura ac dubia distracti. Nam neque imperatori, qui opinionem a fide alienam tueretur, morem gerere tutum, neque ei resistere extra periculum esse existimarunt. Attamen Athanasius mansit Alexandriae, & qui literas attulerat, re infecta reuertit. Sequenti autem aestate alter imperatoris mandato cum magistratibus eiusdem gentis accedens ad Athanasium, coegit eum ex urbe exire, clerumque illius ecclesiae grauiter exagitauit. At cum primum populum ecclesiae causa magnos sumere spiritus, & ad bellum se instruere uideret, iste quoque, labore frustra suscepto, inde decessit. Non longo uero temporis spatio intermisso, copiae, quas Latini legiones uocant, ex reliqua Aegypto & Libia illo accersuntur. Atque simul

ut nuntiatum est Athanasium in ecclesia nomine Theonæ nuncupata occultatum esse, præfectus ordinum militariū, acceptis militibus, & Hilarius, qui imperatoris iussu iam secundo venerat, uti has res maturaret, ex inopinato & tempore iam importuno, ruptis fenestris ingrediuntur in ecclesiam, & cum undique conquississent, Athanasium intus non offenderunt. Nam fertur, quod sicut diuinis iudiciis admonitus, multa alia quoque pericula sæpe effugerat, sic hanc eorum irruptionem à Deo sibi præsignificatam habuit: & propterea illico ecclesia egressus est, milites autem venisse ad fores ecclesiæ, & per exiguo temporis momento post eius abitum iam dilapso, factum est, ut eum comprehendere non possent.

Quod multis modis ab Arianis cum esset petitus insidiis Athanasius, varia pericula sibi à Deo, utpote homine diuino patefacta vitauerit, & quam grauius post eius discessum à Gregorio afflicti fuerint Aegyptij. CAP. IX.

Nequè profecto cuiquam dubitandum est, quin iste vis planè diuinus fuerit, verèq; quod esset futurum, præuiderit. Nā res multò sanè admirabiliores, quàm quæ sint à nobis iam commemoratæ, de eo accepimus: quæ perspicuè testificantur eum rerum futurarum habuisse scientiam longè exquisitissimam. Nam eo pacto primo anno, cū Constantius adhuc in vita maneret, quando imperator Constantius cogitabat eum graui aliquo malo afficere, fuga capta, apud familiarem quendam latitauit, & longo tempore intra terræ recessum, in quodam obscuro domicilio, quod aquæ antè fuerat receptaculum, vitam egit. Quæ res omnibus incognita fuit, præterquam iis, apud quos delitescerebat, & ancillæ, quæ tam fidelis videbatur, ut sibi negotiū ei ministrandi concreditum haberet. Cæterum cum vehemèter laboraretur ab Arianis, uti hominè viuū caperēt, ancilla donis & pollicitationibus, ut est credibile, impulsæ, eum iā indicatura erat. Verùm insidiis eorū à deo illi præsignificatis, aliò antè demigravit, quæ eum possēt comprehendere. Ancilla autè pœnas dedit, utpote quæ contra dominos suos mētita fuisset.

fuisse;